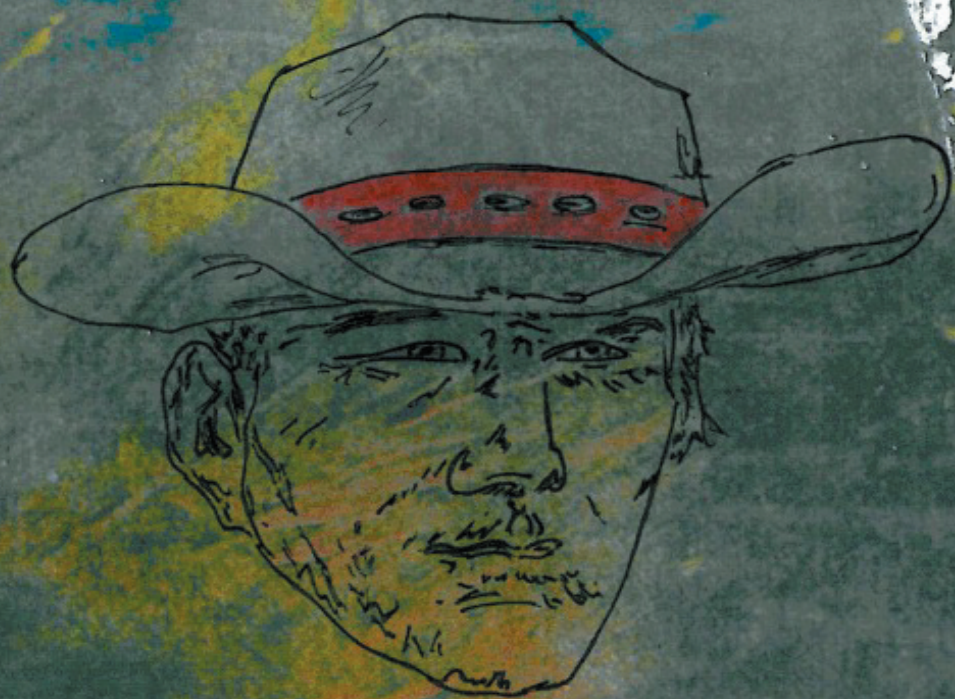

SAVANDER

Juha Savinainen

SAXANDER

© 2012 Juha Savinainen
juha.savinainen@elisanet.fi
kansi Lännentie 2/1978 mod

Kustantaja : BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja : BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN 978-952-286-588-5

• KOTONA.....	3
• TALOSSA.....	32
• KAUPUNGILLA.....	72
• MATKALLA.....	111
• VAPAALLA.....	152
• AJATUKSISSA.....	181

Kotona ;

KIRPPUTORI

Savander oli töissä. Ei aivan oikeasti mutta olevinaan. Sillä nykyisin ei Savander oikein töihin ehtinyt. Oli paljon muuta; golfin peluuta, sanaristikoita ja muuta sellaista kortinpeluun lisäksi. Eikä Savander saanut tästä työstä palkkaakaan. Tosin siitä hän ei ollut aivan varma, katsottiinko työsuhdemakkarat palkaksi mutta jos näin oli, niin Savander oli kyllä varautunut maksamaan verottajan osuuden palkkamakkarastaan, tosin vähän käytettynä.

Joka tapauksessa Savander teki töitä, joihin oli päässyt helposti. Hän oli kävellyt Kirpputorin avoimesta ovesta sisään ja kysynyt jotain tekemistä. Punatakinen mies oli kevyesti ja määrätietoisesti tarttunut Savanderia paksun talvitakin hihasta, sanonut käsipäivät ja kiinnittänyt samaiseen hihaan silmää nopeammin järjestysmiehen valkoisen nauhan. Tällä taiturimaisella liikkeellä vielä nostettaisiin Iiro Seppäsen taikashow uusiin katsojaennätyksiin, kunhan Iiro Seppänen lukisi tämän tai joku hänelle tästä tapauksesta kertoisi. Ellei sitten Iiro painaisi villaisella koko juttua nähdessään liian vakavan kilpailijan ilmestyneen taikurimarkkinoille. Jatkaen sukkela liikehdintäänsä punatakinen mies sanoi Savanderille:

”Ulos.”

Niinpä nyt Savander seisoj tuulessa ja tuiskussa liikenteen ohjaajan tehtävissä Järjestysmiehenä. Näitä sanontoja on lainattu ilman lupaa K. Päätalolta.

Ulkona oli Konkari neuvonut ensikertalaisia töihinsä. Savanderille oli Konkari sanonut:

”Menet tuohon seisomaan ja katsot, ettet itse jää autojen alle. Samalla ohjaillet autot parkkipaikoille niin, etteivät pellit kolise.”

Ei Savander kuitenkaan autoja ohjaillet vaikka ajokortin omistikin. Jokaisessa autossa oli Savanderin näkemän mukaan oma kuskinsa, joten hän joutui tyytymään pelkkiin käsimerkkeihin.

”Sen verran täytynee Konkarin ohjeista poiketa”, tuumi Savander puoliääneen, ”vaikka se olikin harvinaisen ytimekäs ja selkeä työhönopastus.”

Onneksi Konkari ei ollut kysynyt mitään aikaisemmista työkokemuksista, sillä silloin olisi Savander joutunut pahimmillaan tunkkaiisiin sisätöihin. Täällä ulkona riitti raitista ilmaa.

Tänä leutona syystalven päivänä oli joka toinen kaupunkilainen päättänyt lähteä Kirpputorille ja se taas tarkoitti ruuhkia kauppapaikan seutuville. Autoja tuli ja meni. Eri kokoisia- ja värisiä, isoja ja pieniä, puhtaita ja likaisia, kaikenlaisia autoja liuskeli tiheissä parvissa, jonoissa ja riveissä, letkoissa ja rykelmissä, tänä leutona syyskesän päivänä. Ja Savander neuvoi parhaat parkkipaikat ajatellen poislähdön kiihdytystä, sillä kotiinlähtö näytti aina olevan kiireisempi kuin paikalle tulo.

Hän neuvoi ja huitoi, kainalot siinä kastuivat muttei Savander selasta huomannut, sillä hänhän oli varustautunut paksulla talvitakilla. Jos hiki olisikin tullut takista läpi, niin eipä sitäkään Savander olisi huomannut. Nimittäin bensen käry peitti kaikki muut tuoksut. Sitä paitsi Savanderilla oli huono hajuaisti ja hän kuvitteli etupäässä happea haukkaavansa.

Jos oli kaikenlaisia autoja, niin oli myös kaikenlaisia kuskeja.

”Erilaisia kuskeja erilaisine ajotapoineen on 50 % enemmän kuin erilaisia autoja”, ajatteli Savander taas puoliääneen, ”yhteistä on vain hankittu ajokortti. Jos hankittua ajokorttia verrattaisiin hankittuun ajotaitoon, niin kuinkahan paljon lahjontaa ja kiristystä pienistä pahoinpitelyistä puhumattakaan olisi kortin hankintaan käytetty. Paljon, ehkä se 50 %”, päätti Savander omintakeisen ajatuskuvionsa.

Savander huomasi automerkkien tuntemuksesta olevan pientä hyötyä. Oman autonsa merkin hän tunsikin, eikä tällä tarkoiteta veromerkkiä tahi halkeamaa tuulilasissa, jotka sivumennen sanoen tai kirjoittaen ovat kumpikin yhtä haitallisia. Molemmat ovat aiheuttaneet niin paljon hammasten kiristystä, että monet hammaslääkärit ovat sortuneet työtaakkansa alle. Toisaalta onhan niillä hyvätkin puolensa, nimittäin uusien hammaslääkärien työllistävä vaikutus.

”Menet tuonne mustan Volvon viereen”, neuvoi Savander tummahipiäistä ajuria, jolla oli ilmeisesti lastinaan koko suku. Tai jos hänellä olikin oikein laaja suku, niin vain puolet oli päässyt Kirpputorille.

”Tuolla sinisen Ladan takana näyttäisi olevan tilaa”, sanoi hän erälle silmälasipäiselle. Tämän auto oli jo täynnä joltain toiselta kirpputorilta ostettua käyttökelpoista tavaraa. Ne painoivat miehen selkää ja saivat hänet kumartumaan omituiseen asentoon vasten rattia.

”Mäkihyppäjän kyssä -asento”, olisi siihen Raimo Häyrinen sanonut. Ei kuitenkaan sanonut, sillä tämä kuuluisa radioselostaja oli parhaillaan radioselostamassa erästä jääkiekko-ottelua jossain toisessa kaupungissa selostamassa radioon.

”Ajelet vain tumman Toyotan perässä”, virkkoi Savander iäkkäälle herrasmiehelle ja hänen koirilleen, joita oli kertynyt lukuisa määrä ik-

kunoihin tuijottelemaan ja haukahtelemaan. Haistoivatkohan ne Savanderin kainalohien?

”Tuolla oli vapaa paikka!” huudahti Väkisintunkija valkoisen Mersunsa ohjaamosta ja tunki autonsa väkisin Savanderin elekielestä piittaamatta kahden auton väliseen kapeaan tilaan, johon Savander ei olisi saanut polkupyöränsäkään.

Tuohon suuntaan, viuhtoi Savanderin vasen käsi, joka ei tiennyt mitä Savanderin oikea käsi teki, tunnistamattomalle automerkille, joka kääntyikin toiseen suuntaan ja vain kuskin nopea jarrurefleksi esti autoa tönäisemästä aidantolppaa kumoon. Kuski mulkoili Savanderia, joka ohjaili jo jotain toista kuskia.

”Nopeat ohjausrefleksit”, oli Savander ajatellut 5 sekuntia aikaisemmin.

”Tuohon noin”, viittilöi Savander pikku Fiatin kiltinnäköiselle rouvalle, ”minne mahtuisi vielä rekkaperävaunu poikinen.”

Ja onnistuneesti kiltin näköinen rouva parkkeerasi pikku Fiatinsa.

”Sepä oli taiteellinen suoritus”, ihasteli ja ihmetteli Savander, ”mutta miten ihmeessä pojat enää sinne mahtuvat rekkaperävaunusta puhumattakaan.”

”Älkää jättäkö sitä siihen”, artikuloi Savander Saabin kuljettajalle, joka pysäköi autonsa risteyksen kulmalle niin, etteivät muut päässeet ohitse.

”Ei hätäi mitiä”, mies autosta vastasi, ”aion istua tässä koko ajan kun vaimoväki on ostoksilla.”

”Seinän vierustalta vapautui juuri tilaa”, Savander sanoi Nissanin ohjaamoon ja Nissan kiemurteli paikalleen. Tosin autoilija ymmärsi vierustan tarkoittavan 10 metriä seinästä.

”Ovat varmaan suorittaneet Maatalouden harjoittajain peruskurssin korkein arvosanoin”, mietti Savander nähdessään Kyntäjien jäljet nurmikolla, ”toisaalta kostea ja pehmeä maa sen tekee. Onneksi Kyntäjät jättivät traktorinsa kotiin, auto ei voi upota niin syvälle. Sitä paitsi aika on jo myöhäinen syyskylvöillekin.”

Savander ja Kirpputorin pitäjä eivät tienneet pelastaneensa hensesä sillä sattumuksella, että nurmikon omistaja oli lähtenyt syksyä pakoon jonnekin etelän aurinkorannoille.

Samassa Savanderin korviin kävi ilkeästi kolina ja rutina sekä vinokaisu, joka syntyi autosta, joka käännähti kuskin toimenpiteistä johtuen ja Savanderin ohjeita noudatellen jyrkästi vasemmalle. Tiedättehän tuon äänen, joka syntyy, kun auton etupyörät käännetään poikittain ja raidetangon pää työntää ohjausnivelet ääriasentoon.

”Liike ja ääni”, totesi Savander hämmentyneelle ja hieman oudoista äänistä pelästyneelle kuskille mukailleen tuli ja liike- termiä, ”eipä

huolta, se oli vain ääni ja on hyväksi kuluttaa välillä vähemmän käytettyjä osia, pyyhkiä pölyt aika ajoin, niin sanoakseni.”

Pakettiauto tuli vasemmalta ja vilkun vasemmalta. Sitten se kääntyi oikealle. Onneksi alkoi pahin ahtaus jo helpottaa, eikä poliittisesti epä tietoinen saanut Savanderilta enää ajatustakaan.

Niinpä sitten ruuhka viimeinkin väljeni, autoja alkoi häipyä tielliin määränpäihin Savanderille tuntemattomiin paikkoihin, jotka kuskit tunsivat. Savander katsoi ansainneensa lämpimän makkaran. Iloisesti käveli Savander ajatellen: ”Onhan järjestysmieskin palkkansa ansainnut.”

Punatakkainen mies tarjosi makkarat ja sanoi: ”Liikenne näyttää jo soljuvan itsekseen, joten voisitkin jo lopetella.” Savander luovutti hihanauhan ja hätkähti. Sillä nauhassa luki: Toimitsija

”Enkö minä ollutkaan järjestysmies?”

Punatakkainen ei huomannut Savanderin hämmennystä. Hän oli jo mennyt nopein liikkein toisaalle ja selitti omia asioitaan kassapäätteistä, jotka eivät oikeastaan olleet kassapäätteitä, vaan tietokoneita, joihin punatakkainen mies oli intohimoisesti perehtynyt.

”Näissä meillä on kaikki tarvittava, saamme pian myös tänne Inter Netin”, puhui punatakkainen.

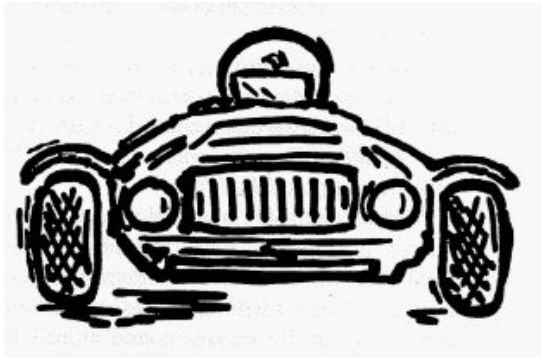
”Minä olen kyllä aina kannattanut Inter Milania”, vastasi siihen Savander.

Tämä valitettava kömmähdys, joka aiheutti epäuskoisen ilmeen punatakkisen miehen kasvoille, on meidän annettava Savanderille anteeksi. Hänhän oli vielä hieman muissa maailmoissa hihanauhan aiheuttaman yllätyksen jäljiltä. Hän kun oli aina halunnut Järjestysmieheksi.

SCHUMACHER

Savander katseli autoja. Kaikki olivat uusia ja värikkäitä. Oli kirkkaanpunaisia, sinisiä, keltaisia ja vaikka minkävärisiä. Ja ne olivat nopeita. Oliko Savanderia alkaneet autot kiinnostamaan.

Oliko tullut kevät vai oliko hän saanut iskun päähänsä vai mikä se nyt oli kun tällaista tapahtui? Hyvät ystäväni, arvaatte varmaan, ettei se niin ollut, Savander katseli tapansa mukaan makuuasennosta tv:tä, jonka ruudussa sattumoisin esitettiin formuloita. Par'aikaa näytettiin kolmannen kerran uusintaa erityisen jännittävistä kilpailusta, sillä siihen oli palkattu uusi suomalainen huippukuski.

Savander muisti lukeneensa tästä nuoresta ja nopeasta superlupauksesta. Hän oli saanut käyttöönsä formula-auton, yhden maailman nopeimmista kulkuneuvoista.

Savanderilla oli itselläänkin ollut sellainen, autoja oli ollut peräti kaksi kappaletta ja aivan uusia. Siitä on jo kauan aikaa, sillä se tapahtui Savanderin lapsuudessa. Silloin ei formuloita näytetty televisiossa. Savander kilpailutti formuloitaan, niitä 5 cm:n mittaisia pikkuautoja, antamalla niille lisävauhtia vinolta pahvialustalta. Ja kauimmaksi kiittänyt oli voittaja. Yleensä punainen rullasi pisimmälle.

Savander nykyinen auto ei ollut punainen eikä missään tapauksessa uusi. Oli siinä muitakin vikoja eivätkä kaikki pitäneet sitä autonalaistakaan. Tämä ei häirinnyt Savanderia, sillä ei häntä autot niinkään kiinnostaneet, liikkuminen kylläkin ja siihen oli auto hyvä väline. Sitä paitsi siinä oli useita selkeästi tunnistettavia auton osia, ainakin Savanderin mielestä. Mutta ne toisten puheet uusista ja nopeista au-

toista, harmittivatko ne Savanderia? Oliko hän ehkä murtumassa paineessa ja miettimässä sitä, että miten jännittäväksi nopea auto voisi tehdäkään hänen elämänsä? Alkoiko hänen kaasujalkansa vipattaa enteellisesti? Siksikö hän nyt muisteli tämän nuoren ja nopean suomalaisen lehtiartikkelia, jossa hänen tätinsä kertoi, miten kaikki oikein tapahtui:

“Luonteen lujuus teki hänestä tähden. Jo Karakallion yläasteella hän keskittyi muihin asioihin ja keskeytti koulun. Kiinnostus koulutukseen ei kuitenkaan lakannut. Hän aloitti ammattikoulun opiskelukseen 'alan mieheksi’.”

Mutta jo puolentoista vuoden kuluttua oli todettava, ettei aika riitä muihin asioihin ja opiskeluun. Oli tehtävä valinta tärkeiden asioiden ja koulussa istumisen välillä. Hän päätti keskittyä muihin asioihin.

Isänsä mielestä hän oli jo nuorena erittäin peräänantamaton ja päämäärätietoinen. Poika rupesi miettimään oikein vakavasti keskittymistä jääkiekkoon. Mutta taaskaan ei ollut aikaa, muut asiat veivät kaiken ajan, koska hän alkoi lasketella talvisin ja jätti jääkiekon. Se sopi jokseenkin hyvin aikatauluun, kun ajaminen tapahtui kesällä.

Äitinsä mielestä hän on ollut aina sellainen toiminnan tyyppi, joka on aina halunnut ajaa, jos vain aikaa on ollut. Ja hän kertoi minulle, että he jopa matkasivat kolme vuotta Euroopassa, sillä siellä oli joka vuosi seitsemän kilpailua. Rahaa oli niin niukasti, että sukulaiset jouduivat tukemaan ja taloremonttia oli siirrettävä.

Lopulta hän päätti keskittyä pelkästään ajamiseen ja myös lasketteluun oli jäätävä, sillä hän istui talvisin autotallissa ajoneuvossaan. Hän oli päättänyt lopullisesti omistautua täydellisesti autoiluun, josta hän on edelleenkin äärimmäisen innostunut. Ja nyt, 21-vuotiaana, hän on nuori tähti.

Ja kun häneltä itseltään kysyttiin, että miltä nyt tuntuu, niin hän vastasi, että hieman nämä julkisuus ja media häiritsevät, kun minä haluaisin vain ajaa, eikä sitten kerkiä tekemään mitään muita asioita laisinkaan.

Kilpa alkoi.

“Tämä ei ole tavallinen lähetys, tämä on erikoislähetys. Ja nyt se tapahtuu, lähtö. Eikä tämä ole jännittävää, tämä on huippujännittävää. Kierrokset nousevat huippukierroksille ja autot syöksyvät matkaan. Ensimmäisenä lähtenyt ehtii mutkaan ensimmäisenä ja toisesta ruudusta lähtenyt pitää paikkansa. Onpa huikea tilanne. Mitä mieltä asiantuntijamme on tästä?”

”Sehän sujui hyvin, joten eiköhän oteta tähän väliin mainoskatko.”

Savander seurasi kamppailua henkeään pidätellen, hän oli nimitäin saanut hikan. Onneksi se meni pian ohi ja hän pystyi taas tarkkai-

lemaan tilanteen kehittymistä. Kilparata oli leveä asfalttipintainen viiden kilometrin lenkki. Jotkut autot kiersivät sen puoli sekuntia nopeammin kuin toiset, ne olivat niin nopeita. Vain kuskinsa vetivät niille vertoja.

Sitten ne varikkokäynnit, ne olivat jännittäviä tilanteita. Ei koskaan tiennyt, kuinka kauan se kestäisi, vaikka renkaat vaihdettiin kuudessa sekunnissa. Savanderilta vei renkaiden vaihto yli puoli tuntia, tosin hän teki sen vain kaksi kertaa vuodessa. Pitkä vaihto aika selittyi sillä, että Savander teki sen ilmaiseksi, sen sijaan formulan renkaan vaihtaja tienasi sillä hommalla hyvin. Nyt te tietysti ajattelette, että Savander ajatteli, että jos hän palkkaisi renkaanvaihtoporukan itsellensä, niin kuinka paljon aikaa hän silloin säästäisi? Ja mihin hän sitten panisi säästyneen ajan? Ei se Savander niin ajatellut, hän kuvitteli itse vaihtavansa formulan renkaat. Ja jos hän tekisi sen alle puolen tunnin, niin olisiko kilpailu menetetty?

”Tervetuloa taas näiden nopeiden, ei, vaan supernopeiden autojen ja puhtaan autourheilun pariin.

Ja nyt se alkaa, varikkorumba. Onko taktiikat laadittu yhdelle, kahdelle vai peräti kolmelle pysähdykselle? Ja sinne kurvaa ensimmäisenä suomalainen, uskomatonta aivan yliluonnollista, hän pysäyttää autonsa, aivan hillitöntä, renkaat vaihdetaan salamannopeasti, tankki täytetään alta aikayksikön ja nyt hänellä on jo kaasua pohjassa, ei, vaan äärimmäisessä asennossa. Ja aika, sitä kului vain vaivaiset 5,94673 sekuntia, se on aivan epäinhimillistä, muttei vaan olisi kulu- nut kaksi tuhanne- sosaa liikaa, mutta monesko hän on nyt? Sijoitus putoaa luonnollisesti muutaman pykälän – saamme siitä varmaankin heti tiedon. Siihen voi kulua muutamia kierroksia, kun oma monitorimme näyttää pimenneen, hämmästyttävää, aivan järkyttävää. Mitä asiantuntijamme on mieltä tässä jännityksentäyteisessä tilanteessa?”

”Vaikea sanoa Eiköhän se pian siitä selviää. Voisimmeko sillä aikaa pitää pienen tauon?”

Savander arveli, että kun kaverilta kului varikolla käyntiin aina puoli minuuttia, niin sijoitus oli kolmas. Savanderille sopi mainoskatko hyvin, kun nopeassa kilpailurytmissä ei kerinnyt muuten reagoidaan joka tilanteeseen. Siinä kerkisi kuitenkin sopivasti käymään jääkaapille, siinä Savander oli aivan älyttömän hirvittävän hyvä. Ai jai, nyt minuunkin tarttui selostajan tapa käyttää adjektiivejä, tuntuu kuin leukanivelet olisi voideltu mobililla. Koetan parantaa tapani.

Sitä Savander ihmetteli, että nämä hyväpalkka- iset autonkuljettajat tekivät ajovirheitä ja auto joutui ulos radalta. Ei ojaan tieteskään, vaan hyvin hoidetulle nurmikolle. Toisaalta, ei nämä uudet autotkaan niin lujia olleet, milloin hajosi moottori, milloin kytkin tai vaihdela-

tikko. Nuo uudet, hienot kalliit ja nopeat autot eivät olleetkaan niin kestäviä. Siksiköhän se Savander piti aina vanhaa autoa? Nämä bensasyöpöt eivät kestäneet puolentoista tunnin ajoa. Jostain kilpa-autosta saattoi rengaskin puhjeta tai peräti bensa loppua. Ja kuski joutui nousemaan autostaan ja kävelemään varikolle. Silloin yleisö saattoi nähdä kaikki mahdolliset tupakkamainokset, joita oli ommeltu ajohaalareihin mitä kekseliäimpiin paikkoihin. Matka varikolle saattoi kestää monta tuntia jopa maailman nopeimmalta mieheltä.

Kilpailun kulminaatiokohdat jäivät Savanderille hämäräksi. Häntä voisi lohduttaa sillä, ettei niitä havainnut selostajakaan, sekini oli tavallaan huippusuoritus. Ehkä hän ei puhumiseltaan ehtinyt. Selostaja hämmästeli hitaampien autojen suorituksia, kun nopeampi suomalainen joutui ajamaan niiden perässä. Sitä Savanderkin mielti kovasti. Eikö renkaat toimineet vai kuuluiko se taktiikkaan? Kärki pääsi puoli kierrosta karkuun ja ohitteli hitaampia kierroksella toinen toisensa jälkeen.

Autot olivat ajaneet 50 kierrosta ja tulivat maaliin, samaan paikkaan mistä olivat lähteneetkin. Huippuvauhti ei ollut vienyt niitä mihinkään. Paitsi keskeyttäneet, niitä oli radan varressa eri kohdissa. Parhaat saivat palkintoja ja janoisille kuljettajille tarjottiin shampanjaa. Soitettiin levyltä rahisevaa musiikkia kuljettajille ja autoille. Yleisö taputti. Selostaja puhui hektisistä hetkistä kun suomalainen oli kolmas. Savanderistakin se oli hyvin ajettu ensikertalaiselta. Hänellä nimittäin oli kuin olikin ollut omat jännitysmomenttinsa tässä kilpailussa. Ei hänen elämänsä niin yksitoikkoista ollutkaan. Savander oli jännittänyt veikkaustaan, hän oli jättänyt kioskiin vetokupongin voit tajasta. Savanderilla oli tuuria, hän voitti 6 euroa.

Kilpailun voitti punaisella autollaan Schumacher.

GURU

Savander luki Tieteen Kuvaletta. Oliko Savander alkanut sivistämään itseään? Vai katseliko hän tavanomaiseen tapaansa pelkkiä kuvia? Minäpä kerron ; hän luki sitä huvikseen, kun oli ilmaisanäytteeksi saanut. Vakavat tieteenharjoittajat kirjoittivat tarkoin harkittuja tekstejä ja kommentoivat asiantuntevin sanankääntein tieteen uusimpia saavutuksia. Mutta miten niissä voi hauskuutta piillä? Savanderin ollessa kyseessä on vielä vaikeampi kuvitella naurun paikkoja tämän kaltaisessa julkaisussa. Katsotaanpa, numero 12 ja sivu 38.

“Fuusiossa syntyy energiaa, kun raskas vetyatomi halkeaa ja siitä tulee heliumatomi ja neutroni. Tutkijaryhmä teki vesilasissa seuraavanlaisen kokeen ; Veteen suunnattiin ääniaaltoja, jotka saivat aikaan paine-eroja. Paine nousi ja laski tuhat kertaa sekunnissa. Paineen ollessa alimmalla tasolla, veteen syntyi pieni kupla, jonka halkaisija oli 1/10 000 mm. Paineen noustessa maksimilukemiin kupla romahti kasaan sekunnin miljoonasosassa. Kuplan keskipisteessä vedet törmäsivät nopeudella 5 000 000 km / h. Törmäyskohdassa paine ylitti 1000 baria ja lämpötila 10 000 astetta Celsius ja tapauksesta syntyi valoimpulssi, jonka kesto-aika oli 1/1000s.”

Tarkkaavainen lukijani varmaankin ymmärtää, että Savander seurasi herkeämättä tapahtumien kehittymistä nopeudella ällistytävä.

Kaikesta tästä jäi jäljelle yksi ylimääräinen neutroni lasin ulkopuolelle, joka voitiin havaita. Savanderille jäi vain hämmennys kiivaasta aivosähkötoiminnasta. Hän pohti ja analysoi lukemaansa. Viestit kiihsivät aivolohkojensa välillä mittaamattomalla nopeudella äärimmäisessä paineessa.

Ja kun tieteen ensimmäinen perussääntö on, että asiat on todistettava, niin toinen tiedemiesryhmä toisti kokeen. Koe epäonnistui. He löysivät neutroneja mutteivät valoimpulsseja. Ensimmäisen ryhmän mukaan tuo ei todistanut mitenkään heidän oman kokeensa epäonnistumista. Eihän niitä valoimpulsseja pitänyt hakea. Jälkimmäinen ryhmä oli sitä mieltä, että neutronejahan on yleisesti ottaen joka paikassa, mitä niitä etsimään. Ensimmäisen ryhmän mukaan neutroneja olisi löytynyt läjäpäin kuplien romahdusten jälkeen mutta laitteet olivat säädetty väärin. Tästä seurasi käsirysy ja mustelmia. Kaaosteoria sai laajaa kannatusta. Voimalajien harrastajia siirtyi joukoittain huipputekniikan palvelukseen. Savander rupesi miettimään, josko hänkin olisi nähnyt jossakin neutronin. Se oli mahdollista mutta kun ei ollut

kerrottu, että minkä kokoinen se oli. Neutronin suuruus – se olisi jos-sain vaiheessa selvitettävä.

Uusimmat tiedot kertovat, että epäilijät ovat saaneet lisää tukea ja voittoa näyttää varmalta. Savander alkoi pitää fuusiota pelkkänä kuplana. Jutun käänteet olivat saaneet niin kiinnostavia piirteitä, että Savander päätti ostaa lehden seuraavan numeron. Häntä kun kovasti kiinnosti hengen ja ruumiin voimien väliset kamppailut.

Uuden lehden ilmestymistä odotellessa hän paneutui guruun. Se oli ilmestynyt varoittamatta olohuoneeseen. Ja se sanoi olevansa vain vaatimaton rauhantekijä mutta ilmoitti kuitenkin nimekseen ”Suuri Guru”, ja alkoi puhua.

”Kuulehan Savander, mietiskelyssä olennaisinta on se, että tietoisuus katoaa ja päästään nirvanaan.”

”Sinun filosofiasi”, Savander jurnutti, ”se on vain pyhiä lehmiä ja pahoja jumalattaria. Paneutuisit tieteeseen.”

”Ai jai. Olen jo 20 vuotta mietiskellyt, keskittynyt yksinäisillä vuorilla ja jakanut viisautta. Minä kaipaan innoitusta saadakseni kirkastuksen.”

”Ehkäpä vain vähän oikeaoppista valaistusta ettet häikäistyisi”, Savander alkoi toppuutella.

”Suurimmat ajatukseni ovat syntyneet sameassa virrassa. Voisin jakaa toisillekin luomisvoimaa ja kompetenssia.”

”Tuo on kuule mitänsanomatonta ja muka kaikkitietävän gurun itsestään selvien asioiden nurinkurista käsittelyä, tekisit joskus oikeasti jotain”, Savander alkoi jo hieman hiiltyä, ”lopettaisit tuon potaskan jauhamisen.”

”Mutta minähän tanssin kuin dervissi. Omassa genressäni ratkon elämän sisäisiä mysteereitä. Olen oivaltanut absoluuttisen ykseyden, tunnen pahan silmän oveluudet ja tiedän kolmannen aistin salaisuuden. Mitä vielä tarvitsisin? Savander, irrota sielusi kahleista ja päästä se vapaaseen liitton kauas pois ja katso tulevaisuuteen. Maailmassa on muutakin kuin neutronin koko ja syöminen.”

Savander tarjosi Gurulle jo hieman vanhentunutta mansikkapiirakkaa ja virvokkeita. Hän tiesi kyllä, että Gurulla oli askeettinen ruokavalio. Mutta yleisesti ottaen guruille kävi myös mansikkapiirakka ja myöskin virvokkeet – vaikkei sielunsa olisi niitä tarvinnutkaan. Tämä oli kerrottu Muumipeikko- kirjassa osa 23. Ja juuri sitä Savander oli lukemassa, kun uni alkoi saada otteen ja hän oli kuvitelmiensa rajamailla, missä haaveet tuntuvat todelta juuri ennen nukahtamista. Savander ei suuttunut Gurulle, sillä Guru oli hänen ystävänsä. Hän lahtui ja katseli omaa itseään uudesta näkökulmasta.

”Guru, minulla on vain vaatimaton agenda, jossa libidon subli-

Pilkon viilaaja ;

SAVANDER

Mitä on miehen tehtävä? Hänen on kirjoitettava kirja, istutettava puu ja kiivettävä vuorelle. Savander ei ole tehnyt niin mutta hän yrittää kovasti. Hän tietää elämän tarkoituksen ja hän tietää myös, ettei se ole helppoa.

Olen nähnyt tämän ja kirjoittanut vuosien aikana muistiin siitä pienen osan, 52 pientä tarinaa. Olen myös miettinyt, että voisiko mainitut tehtävät korvata jollain muulla. Voisiko esim. puutarhanhoito, purjehtiminen ja golf olla vaihtoehtoja? En ole itse tehnyt näistäkään muuta kuin tuota joutavan ajan erinomaista tuhlausta golfin parissa.

Oliko se Seneca, joka sanoi; meillä ei ole mitään muuta kuin aika, jota on ihmiselle annettu riittävästi. Toisaalta, olen nyt kuitenkin kirjoittanut kirjan.

Savanderista ei ole sankariksi, vaikka esikuvansa hänelläkin on. Kuten erämaiden Chingachgook viimeisenä mohikaanina tai Alaskan Malamute Kid tai Manila John, joka tekee kuolemaa Iwo Jiman mustalla hiekalla luotien repiessä oikean kätensä. Mutta vielä kerran on yritettävä, vielä on miehen noustava taisteluun. Savander kamppailee arkipäivässä, kassajonossa tai tietokoneensa kanssa tai tv- ohjelmien viidakossa.

Tämähän on kuitenkin kaikkein helpoin kolmannes, kerron vain Savanderin elämästä sellaisena, kuin hänelle on käynyt. Hän on itse hyväksynyt käsikirjoituksen ja on sitä mieltä, että annettu elämä on vietävä loppuun parhaalla mahdollisella tavalla. Ei mitenkään suoraviivaisesti, se on mutkia täynnä mutta pienet ilonhetket antavat voimia kestää suuremmat onnettomuudet.

kirjoittaja

Olen syntynyt vuonna 1958 ja asun Joensuussa.

Juha Savinainen

2012